

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

22. Exempla aliquot reuerentiæ & dignitatis sacerdotalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

diu expectans, & extrahi ea mora tempus que-
rens, alijs causam eius rei inquisitam sibi re-
nunciare præcepit. Qui cū & venissent, & om-
nia circumspexissent, illum in calidis vndis
morte frigida peremptum repererunt. Quod
vbi Imperator cognouit, opus id quidem pe-
tulantis, Aphaatae sancto illatae iniuriæ, & cō-
tumeliae esse, rectè arbitratus est. De impio
autem dogmate eundem, iuxta iadurati cor-
dis Pharaonem, retinuit animum.

*Exempla aliquot reuerentiæ & dignitatis sacerdo-
tali, quæ ex M. Maruli lib. 3. cap. 5. recenset Conr.
Lycosth. licet in alteram religionem propensus,
lib. 12. Theatri.*

CAP. XXII.

Iohannes primus, qui Hormisdæ in summo
pōtificatu successit, Cōstātinopolim versus
pergens, cū Corinthum diuertisset, equum
eius, a quo comodatum acceperat, restituit. Hoc
equo, quod inter alios masuetior esset, vti sole-
bat vxor eius qui comodauerat. Post hæc verò
cum illa incendere vellet, serocire equus, ac
velut effrenis & indomitus circumagere sese,
nec omninò pari, vt cuius dorso pontifex iam
sederet, mulier sederet. Cuius rei non medio-
cris admiratio tum ipsam, tum virum cepit: se-
que illo equo deinceps indignos iudicantes,
cum pontifici, cui prius comodato concesserant,
muneri obtulerunt. Docuit iumentum,
quod homo ignorabat, non solum Ecclesiæ an-
tistitis

342 COLLATION. SACRAR.
tistitis personam esse honorandam, sed etiam
locum, in quo constitit, atque adeo locum
ipsam, in qua se aliquando collocat.

Marcellinus Anconæ urbis Episcopus, cum
podagra morbo fractus ac debilitatus incedere
pedes non posset, gestari se iussit, & contra
incendium, quo urbs ipsa cōflagrabat deponere
mita res, ad illum usque flamma perueniens
retrocedere cepit: paulatimque vaneiens, se
vire desijt, & sopita defecit. Quod si ignis, deus
est, inanimale elementum sacerdotij virtutem
sensit atque refugit: quis tam impudens est, ut
eamdem reuereri, eidemque sese inclinare sub
ijcereque contemnat.

Fratrum Minorum institutor ac pater Franciscus,
maximo semper honore sacerdotum
profecutus est. Dicere solitum tradunt, se cum
sanctorum è cælo in terram lapso, & cum illis
simul sacerdoti fortè occurrisset, prius se sacerdotis
manibus osculum daturum, deinde
uerentiam facturum sancto. Plus se debere
hi significans, qui Christi & Apostolorum
ces in terris gereret, quàm illi quem iam cum
Christo regnare nosset. Quanta autem res esse
sacerdotium, in eo ostendit, quod se indignum
illo iudicans, nunquam promoueri passus se
soloque diaconatus officio contentus quoad
vixit, fuit. Cogitent nunc sacerdotes, quomodo
eos deceat perfectio, si Franciscus suam non
sufficere credidit.

Mariam Aegyptiacam Zoimas Abbas in deserto orantem corpore supra terram attolli vidit, supra aquas Iordanis ambulatam non mergi, & stupefactus genua ante illam flectere reverentia gratia voluit. At mulier sacerdotalem in ipso dignitatem animadvertens non permisit. Sed e contra honorem, quo se indignam censuit, ei detulit. Maius quiddam existimans, sacerdotem esse, quam miracula facere.

A Constantino Imperatore legem editam tradunt, (*De hac lege Constantiani, vide Theodorus lib. 1. c. 2. hist. eccl.*) qua decernit, plus honoris deberi homini in sacerdotali dignitate constituto, quam ulli alij vel domino vel regi: certum enim esse, in illis honorari Christum, qui vicem Christi in terra gererent, non in illis qui imperarent terræ. Solis autem Apostolis, quorum locum sacerdotes tenent, à Domino dictum esse: Qui vos recipit, me recipit: & qui me recipit, recipit eum qui me misit.

Martinus Turonensis Episcopus, à Valentiniano Imperatore inuitatus, cum multis principibus viris una recumbentibus primis poculum accepisset, in quo circumferendo (sicut tunc mos erat) honoris ratio ducebatur, eo gustato, presbytero suo post se hauriendum porrexit. Neminem ex omni illo numero conuiuarum digniorem decernens, cui secundum locum honoris daret, ne ipsum quidem Valentinianum Augustum.

Valentinianus, cum aliquando ad eum se

Martino nō assurrexisset, atq; etiam rem quādam petenti subiratus repullam daret, flammam à solo sursum versus emicantem, alluxerit inuitus: & miraculo perterritus, precam concessit, multoque deinde honore afficitur Episcopos pariter, & presbyteros cepit. Quod quidō iam perspicuus, terrenam dignitatem diuinæ cedere debere: & Sacerdotio prædilectum æquum esse etiā ab Imperatoribus honorari.

Illud idem de Rudolpho Habsburgensi comite narratur, qui cū in itinere sacerdotem cū ædituo sacra ferentes inuenisset, sacerdotem suo, ædituum serui equo impositos, pedes comitatus est. Qua quidem humilitate non sibi tantum, verū & posteris suis, ad aperitissimos in Repub. Christiana honores æditum accessisse, à multis creditur.

Ioan. Zonaras tom. 3. Annalium. De libertate Episcopii Oeniandæ erga Imperat. Anastasium.

CAP. XXIII.

ANno 25. sui imperij impurus Anastasius Episcopum Oeniandum audiens dissentire admodum esse, & qui ora omnibus sententiam de passio Deo assertoribus obturaret: eum hortatus est, ut ad suam factionem descisceret, pollicens cum quidquid petisset ilicō accepturum. Cui Episcopus: Tu, inquit, potius ad orthodoxos transi: ne, dum opiniones impiorum hominum Scueri, Eutyctis & Dioscori amplecteris, æterno igni addicaris. Simulque apprehen-